

Pravda a její „nudnost“

Nietzsche napsal, že „Nejméně zastánců nachází pravda nikoli tehdy, když je nebezpečné pravdu říkat, nýbrž když je to nudné.“ (Lidské, příliš lidské I., str. 238 – § 506.) To je ovšem třeba opravit resp. jinak interpretovat: pravda, která už je „nudná“, přestává být *eo ipso* pravdou, tj. přestala být aktuální, k činu volající pravdou, opravdovou, tj. pravou, pravdivou výzvou. Nudná „pravda“ už je jen prázdnou floskulí, žvástem, neboť ztrácí či už naprosto ztratila své napětí *pravého* tváří v tvář pouze *danému*. – To ovšem platí za předpokladu, že ona „nudnost“ má své opodstatnění ve „věci“, tj. že to není jen něčí „nálada“ nebo eventuálně „obecná nálada“. V případě, že někdo nebo lidé ve větším počtu říkají, že je nějaká „pravda“ už nudí, je to ve skutečnosti jen póza, která má zakrýt, že si onu pravdu nechtějí přiznat, že před ní zavírají oči a ucpávají si uši, že s ní prostě nechtějí nic mít. Pravdě, skutečné pravdě tedy nehrozí nebezpečí je ze strany násilníků a mocných, ale také a někdy dokonce především ze strany těch, kterým vůbec o pravdu nejde, ba kteří se proti pravdě obrnili nebo se jí přímo obávají a hrozí.

(Písek, 101229-1.)